

Το λάτρεψα... Ένα
βιβλίο που δεν ξεχνιέται.
ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ, συγγραφέας

Ένιωσα σαν να γράφει
κάποιος για τη ζωή μου.
GOOD HOUSEKEEPING

Η ΑΠΙΘΑΝΗ ΓΚΡΕΪΣ ΑΝΤΑΜΣ

ΦΡΑΝ ΛΙΤΛΓΟΥΝΤ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η απίθανη Γκρέις Άνταμς**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Amazing Grace
Από τις Εκδόσεις Penguin Michael Joseph, Λονδίνο 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Fran Littlewood
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Πίπη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ηρακλής Καρελίδης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Fran Littlewood, 2023
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kate Dehler
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5202-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5203-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΦΡΑΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Η ΑΠΙΘΑΝΗ
ΓΚΡΕΪΣ
ΑΝΤΑΜΣ

Μετάφραση: Φωτεινή Πίπη

Στον Si, την Cassia, την Ione και τη Lucia

Πώς λυσομανούσα, και ξύπνησα στο άκουσμα της βροχής.
Βιρτζίνια Γουλφ

Τώρα

Η Γκρέις ζεσταίνεται πολύ. Είναι ο ήλιος, που πέφτει σαν καυτή ανάσα στην οροφή του αυτοκινήτου της, αλλά και κάτι ακόμα. Αυτή η ξαφνική αίσθηση σαν να έχει πάρει φωτιά από τα μέσα προς τα έξω. Ανάμεσα στα στήθη της, μια γραμμή ιδρώτα διαγράφει έναν αργό και γαργαλιστικό μαϊανδρο, κι έτσι της έρχεται να χώσει το χέρι της μέσα στο ντεκολτέ της μπλούζας της να τη σκουπίσει. Ωστόσο, η Γκρέις έχει κολλήσει στο μποτιλιάρισμα και είναι περικυκλωμένη απ' όλες τις μεριές, και ο άντρας στο Άουντι που το παράθυρο του αυτοκινήτου του είναι στο ίδιο επίπεδο με το δικό της την κοιτάζει επίμονα λες κι εκείνη είναι ο κατάλληλος αντιπερισπασμός για τη στιγμή αυτή. Άντε γαμήσου, σκέφτεται η Γκρέις. Γαμήσου, γαμήσου, γαμήσου.

«Αν ζεσταίνεστε σήμερα», λέει η γυναίκα στο ραδιόφωνο, «σύμφωνα με την πιο πρόσφατη έκθεση της κλιματικής δεξαμενής σκέψης Αυτονομία, η θερμοκρασία θα ανέβει ακόμα περισσότερο...»

Η Γκρέις μαρσάρει τον κινητήρα για να πνίξει τις λέξεις, και τα μάτια της πέφτουν πάνω στο ρολόι στο ταμπλό. 12:23. Είναι δυνατόν; Το επαληθεύει στο κινητό της στη θέση του συνοδηγού. Να πάρει ο διάολος. Έχει αργήσει. Έχει αργήσει πάρα πολύ. Πρέπει να πάει να πάρει την τούρτα *Love Island*, που την έχει κάνει ειδική παραγγελία. Την τούρτα που δεν αντέχει η τσέπη της, αλλά τα έχει ποντάρει όλα σ' αυτήν. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Αρχίζει το μέτρημα ΓΣΘ που δεν πετυχαίνει –αυτό που μισοθυμάται από το διαδίκτυακό μάθημα Γνωσιακής Συμπεριφορικής Θεραπείας που εγκατέλειψε

μετά τις πρώτες συνεδρίες– κι ύστερα παίρνει μια βαθιά ανάσα από τη μύτη. Τώρα το τζιν της κολλάει στα μπούτια της. Η Γκρέις πασπατεύει τους αεραγωγούς του αυτοκινήτου, πατάει ξανά το κουμπί του κλιματιστικού που ξέρει ότι δε λειτουργεί. Η φτηνή ζέστη από το συνθετικό ύφασμα τα κάνει όλα χειρότερα, και ανοίγει τα γόνατά της όσο πιο διάπλατα μπορεί προσπαθώντας να πάρει λίγο αέρα από το πουθενά ανάμεσα στα πόδια της.

Χτυπάει το κινητό της στη θέση του συνοδηγού και η Γκρέις τρομάζει. Να είναι η Λότι; Κατευθείαν σκέφτεται ότι μπορεί να είναι αυτή. Γέρνει για να δει, αλλά το ξέρει ήδη. Αντί για τη Λότι, στην οθόνη την ξαφνιάζει ένα συνοφρωμένο πρόσωπο με προγούλι, και της παίρνει μια στιγμή μέχρι να αναγνωρίσει τον εαυτό της, αντιλαμβάνεται ότι η Κέιτ προσπαθεί να την καλέσει πάλι μέσω FaceTime. Η Γκρέις ζαρώνει προς την πόρτα του οδηγού. Δε θέλει να απαντήσει, και παρότι είναι αρκετά σίγουρη ότι δεν μπορεί να τη δει αυτός που καλεί –η Λότι την έχει κοροϊδέψει άπειρες φορές γ' αυτό–, εξακολουθεί να έχει την αίσθηση ότι η αδερφή της την παρακολουθεί με κάποιον τρόπο. Η Γκρέις ξέρει ήδη τι θέλει να της πει η Κέιτ: της έχει αφήσει ένα σωρό μηνύματα μέσα στο τελευταίο δεκαπενθήμερο, όπου καταφέρνει να ακούγεται κάπως συμπονετική και καταγγελτική ταυτόχρονα. *Γκρέις, μου τηλεφώνησε η μαμά για να μου πει ότι προσπαθεί να σε βρει στο τηλέφωνο και δεν μπορεί. Ανησυχεί για σένα. Το ίδιο κι ο μπαμπάς. Δεν είναι δίκαιο να τους... Άκου, πάρε με να μου πεις ότι είσαι καλά. Δηλαδή, όχι καλά, αλλά... Ανησυχούμε όλοι, Γκρέις...*

Ένα κλάξον από πίσω της την ξεκουφαίνει, κι η Γκρέις στριφογυρίζει στο κάθισμά της. Είναι λες και κάποιος κορνάρει ειδικά σ' αυτήν. Η ουρά των αυτοκινήτων συνεχίζει ακίνητη όσο φτάνει το μάτι σε όλο το μήκος του στενού δρόμου που εκτείνεται από τους πρόποδες του Μάσγουελ Χιλ ίσαμε το

Στάδιο Έμρεϊτς. Ένας τέτοιος δρόμος θα ταίριαζε καλύτερα σε κάποιο ήσυχο χωριουδάκι, ή στον Μεσαίωνα, αλλά τώρα είναι χαστικά πηγμένος από εμπορικά βαν και αστικά λεωφορεία και ντελιβεράδες και επιβατικά τζιπ. «Είσαι σοβαρός;» μονολογεί στο κενό. «Είσαι σοβαρός, ρε μαλάκα; Τι ακριβώς θέλεις να κάνουμε και κορνάρεις;»

Αρχίζει να νιώθει πως τα πλαινά του αυτοκινήτου τη συνθλίβουν και στα ρουθούνια της φτάνει μια μυρωδιά καμένου πλαστικού. Πώς είναι δυνατόν να μην κινούνται ακόμα; Κάτι της θυμίζει αυτή η ακινησία – ένα βιβλίο, μια σειρά στην τηλεόραση, ένα σενάριο... Δε θυμάται. Μετά βίας μπορεί να θυμηθεί το όνομά της αυτές τις μέρες. Βυθίζεται στο κάθισμα και προσπαθεί να φέρει στο μυαλό της τα πράγματα που δεν μπορεί να ανακαλέσει στη μνήμη της τώρα τελευταία. Φυσικά, δεν τα καταφέρνει. Θα ήταν σχεδόν αστείο αν δεν ήταν τόσο τρομακτικό. Λες και ένα τμήμα του εγκεφάλου της έχει εξαφανιστεί χωρίς να το πάρει χαμπάρι.

Το τηλέφωνό της αρχίζει να χτυπάει ξανά, και κάποιος πατάει πάλι την κόρνα του. Ο άντρας εξακολουθεί να την κοιτάζει, η ξέστη στο αυτοκίνητο... και κάτι έχει παγιδευτεί τώρα εδώ μέσα μαζί της και βουίζει. Μια παχιά μαύρη μύγα δονείται στα παράθυρα. Η Γκρέϊς νιώθει να αναβλύζει ιδρώτας από τον κρόταφό της, και αρχίζει να χαστουκίζεται γιατί η μύγα εφορμά καταπάνω της καθώς εξοστρακίζεται πετώντας μανιασμένα σε όλο το εσωτερικό της καμπίνας του αυτοκινήτου.

Ξαφνικά, ένα πρόσωπο εμφανίζεται στο πίσω τζάμι του προστινού αυτοκινήτου. Ένα κοριτσάκι, κρατώντας σφιχτά μια τρισάθλια κούκλα στο χέρι, κοιτάζει αγέλαστο την Γκρέϊς. Ακούει το ρυθμικό σαν λόξιγκα κομμάτι που παίζει στο ραδιόφωνο, το τριβέλισμα του τρυπανιού από τα έργα οδοποιίας κάπου πιο μπροστά. Και η μύγα είναι τώρα στο μάγουλό της, στο μπράτσο της, στα μαλλιά της, και τα οχήματα εξακολουθούν να μην κινούνται, και ο χρόνος κάνει άλματα

σε αφύσικες μονάδες, και η Γκρέις δεν πρέπει επ' ουδενί να αργήσει – όχι σήμερα, σε καμιά περίπτωση.

Αυτό ήταν. Φτάνει πια.

Πηχτοί καπνοί οργής αναβλύζουν στον λαιμό της καθώς η Γκρέις βγαίνει από το αυτοκίνητο, με το κινητό στο χέρι, χώνοντας την πιστωτική κάρτα της και ένα χαρτονόμισμα των είκοσι λιρών στην κωλότσεπη του τζιν της. Μόνο αυτά χρειάζεται. Δεν έχει καμιά όρεξη να σέρνει την τσάντα της μέσα σ' αυτή τη ζέστη – ήδη φοράει τα λάθος ρούχα: αυτό το τζιν παραείναι στενό και νιώθει σαν τα πόδια της να λιώνουν. Η Γκρέις κλείνει δυνατά την πόρτα, στοχεύει το τηλεχειριστήριό της και –*κα-τσανκ*– οι πόρτες κλειδώνουν. Σηκώνεται και φεύγει, διαλέγοντας τη διαδρομή κατά μήκος των λευκών διαχωριστικών γραμμών στη μέση του δρόμου, ενώ πίσω της ακούγεται μια κραυγή.

«Ει, κοπελιά! Κοπελιά! Τι κάνεις εκεί;»

Η Γκρέις σταματάει και γυρίζει.

Είναι ο άντρας από το Άουντι. Έχει κατεβάσει το παράθυρό του και υψώνει τη φωνή του για να ακουστεί πάνω από την ομοβροντία των κλάξον. Η Γκρέις καταγράφει την απειλή στον παλμό των μηχανών γύρω της, στο θυμωμένο ατονικό ηχοτόπιο, ωστόσο έχει την αλλόκοτη αίσθηση ότι βρίσκεται κάπου πέρα από αυτό, ότι είναι κάτι χωριστό από την ίδια.

«Δεν πιστεύω να σκοπεύεις...» της φωνάζει τώρα ο άντρας, κάνοντας τόσο άγριες κινήσεις με τα χέρια του, που η Γκρέις βλέπει την ιδρωμένη επιφάνεια στις μασχάλες του. «Πρέπει να ξαναμπείς στο αυτοκίνητό σου! Δεν μπορείς να το αφήσεις εκεί!»

Η Γκρέις γεύεται τη μεταλλική ζέστη που αναδίδουν τα οχήματα που είναι σφηνωμένα δεξιά και αριστερά της και του χαμογελάει. Με το στόμα της, όχι με τα μάτια της.

«Νομίζεις», ψιθυρίζει.

Τέσσερις μήνες πριν

Σχολή Νόρθμιν Παρκ
Λονδίνο N8 6TJ
nps@haringey.sch.uk

Αγαπητέ γονέα ή κηδεμόνα της Λότι Άνταμς Κερ,

Έχει περιέλθει στην αντίληψή μας ότι οι απουσίες της Λότι αυτό το εξάμηνο ανέρχονται σε περισσότερες από το 30% των σχολικών ωρών και ότι πολλές από αυτές είναι αδικαιολόγητες. Το ποσοστό αυτό είναι σημαντικά υψηλότερο από τους στόχους βάσει προδιαγραφών του Υπουργείου Παιδείας που έχουν αποτυπωθεί στο συμφωνητικό σχολείου-γονέα που συνυπογράψαμε, και ως εκ τούτου είναι άκρως ανησυχητικό.

Σε αυτά τα ανησυχητικά επίπεδα, οι συστηματικές απουσίες της Λότι θα έχουν σημαντικές επιπτώσεις στη μάθηση και στις επιδόσεις της. Όπως γνωρίζετε, έρευνες καταδεικνύουν ότι κάθε δεκαεννέα ημέρες απουσίας αντιστοιχούν σε απώλεια ενός βαθμού στον μέσο όρο του ελέγχου.

Σας παρακαλούμε να επικοινωνήσετε με τη σχολή προκειμένου να κανονίσετε επείγουσα συνάντηση με τον ακαδημαϊκό σύμβουλο της Λότι, καθώς και με τον λυκείαρχη, και να συζητήσετε το ζήτημα το συντομότερο δυνατόν. Προς το παρόν, δεν εμπλέκονται εξωσχολικοί φορείς. Ωστόσο, έχουμε ασφαλώς καθήκον να αναφέρουμε τις επαναλαμβανόμενες ή παρατεταμένες απουσίες οποιουδήποτε μαθητή ή οποιασδήποτε μαθήτριας.

Με τιμή,
Τζον Πάουερ, Διευθυντής

Ακουμπισμένη στον πάγκο της κουζίνας, η Γκρέις διαβά-
ζει την επιστολή δύο φορές, αδυνατώντας να την κατανοήσει.
Συνοφρύνεται και ελέγχει τον φάκελο. Δεν μπορεί παρά να
έχει γίνει κάποιο γραφειοκρατικό σφάλμα και η επιστολή να
έχει σταλεί σε λάθος παραλήπτη. Παρ' όλα αυτά, νιώθει ένα
σφίξιμο στα πνευμόνια της, σαν να μην μπορεί να αναπνεύ-
σει κανονικά.

«Λότι!» φωνάζει. Ξέρει, ωστόσο, ότι η κόρη της θα είναι
στο δωμάτιό της φορώντας τα ακουστικά της, και δεν υπάρ-
χει περίπτωση να την ακούσει. Ρίχνει μια ματιά προς τον φο-
ρητό υπολογιστή της πάνω στο τραπέζι. Στην οθόνη είναι
ανοιγμένο το απαίσιο γιαπωνέζικο ρομάντζο που μεταφράζει
–ή μάλλον δε μεταφράζει– αυτή την περίοδο. Ούτε να το σκέ-
φτεται δε θέλει πόσο εκτός προθεσμίας παράδοσης έχει βγει.
Ούτε να το σκέφτεται δε θέλει τι θα συμβεί αν δε μαζέψει τα
μυαλά της να στρωθεί, γιατί δεν την παίρνει να χάσει αυτή τη
δουλειά που της έχει ανατεθεί να φέρει εις πέρας. Κυριολεκτι-
κά δεν την παίρνει. Το γελοίο ποσό που κερδίζει από την άλ-
λη δουλειά της –την «ό,τι δουλειά να 'ναι φτάνει να βγαίνει
από το σπίτι» που έχει πιάσει διδάσκοντας γαλλικά σε αδιά-
φορα παιδάκια κάτω των δώδεκα ετών στο Δημοτικό Σχολείο
Στάνχοουπ– δε φτάνει ούτε για να καλύψει τον λογαριασμό
του φυσικού αερίου.

Η Γκρέις πιάνει το κινητό της και –αφού έτσι κάνουν τώρα
οι άνθρωποι– στέλνει μήνυμα στην κόρη της, η οποία βρίσκε-
ται λιγότερο από δέκα μέτρα μακριά αποκεί όπου στέκεται η
Γκρέις, στον αποπάνω όροφο, πίσω από έναν δυο τοίχους. Πε-
ριμένει. Τίποτα.

«Λότι!» φωνάζει πάλι, πιο δυνατά αυτή τη φορά, και η γνώ-
ριμη αίσθηση εκνευρισμού επιστρέφει. Μετά τσαλακώνει την
επιστολή και την πετάει στην άλλη άκρη του δωματίου, προς
τα χαρτιά που ξεχειλίζουν από τον σκουπιδοτενεκέ.

Χτυπάει την πόρτα του δωματίου της Λότι, αλλά δεν περι-

μένει απάντηση πριν την ανοίξει και μπει μέσα. Η Λότι είναι καθισμένη στο κρεβάτι της και κλείνει αμέσως το καπάκι του φορητού υπολογιστή της. Η έκφρασή της είναι εχθρική και συνάμα ευάλωτη. Έχει βάψει πάλι τα μαλλιά της ροζ· αυτό το κουφετί χρώμα της πάει πολύ, και η Γκρέϊς συνειδητοποιεί πόσο έχει ομορφύνει η τέλεια-ατίθαση κόρη της. Πως, αν μπορούσε, θα στεκόταν απλώς εκεί και θα τη χάζευε. Φοράει ένα σορτσάκι κι ένα πράσινο τοπ που μοιάζει πιο πολύ με επίδεσμο και ίσα που καλύπτει τα στήθη της. Αυτά τα δίχως σουτιέν στήθη που στέκουν μαγικά στητά. Δεν έχεις ξεπαλιάσει; θέλει να τη ρωτήσει η Γκρέϊς. Γιατί έχει γίνει κλισέ. Έχει γίνει η μητέρα της.

«Τι;» λέει η Λότι, ανασηκώνοντας τα ακουστικά από το ένα αυτί της. «Έχω δουλειά». Και η Γκρέϊς αντιλαμβάνεται πως η Λότι βάζει τα δυνατά της για να κρατήσει τον τόνο της φωνής της εντός των πλαισίων της ευγένειας. Δηλαδή, εντός του αγαπούς πλαισίου αμοιβαία αποδεκτής «ευγένειας» που έχει καθιερωθεί πρόσφατα ανάμεσά τους.

Η Γκρέϊς ανοίγει το στόμα της για να απαντήσει, αλλά διαπιστώνει ότι κοντοστέκεται γιατί ξαφνικά αισθάνεται πως ίσως δεν μπορέσει να αρθρώσει τις λέξεις χωρίς να σπάσει η φωνή της. Διατρέχει το δωμάτιο με το βλέμμα, σαν να αναζητά στοιχεία και ενδείξεις. Οσφραίνεται τη γλυκώξινη μυρωδιά του ιδρώτα από τα βρόμικα ρούχα, βλέπει μια γλάστρα που έχει πέσει από το παράθυρο και το περισσότερο χρώμα έχει χυθεί στο πάτωμα. Στον τοίχο, αφίσες με το κορίτσι από το *Stranger Things*, τον τύπο από το *Sherlock*, η πολύχρωμη ματριόσκα στη μέση της βιβλιοθήκης, μια στοίβα σκουλαρίκια κρικοί, και ο μικρός μπρούντζινος Βούδας στο κομοδίνο. Το μυαλό της Γκρέϊς γλιστράει από το ένα αντικείμενο στο άλλο σαν σε αυτά να κρύβεται η απάντηση στο ερώτημα τι απέγινε το μωρό της και ποιος είναι αυτός ο άγνωστος άνθρωπος.

«Τι;» ρωτάει ξανά η Λότι, χωρίς πια να προσπαθεί να κρύψει τον εκνευρισμό της. Και μετά, μέσα απ' τα δόντια της: «Έλεος».

Η λέξη κουρδίζει την Γκρέις, έστω λίγο, αλλά την αφήνει ασχολίαστη και κοιτάζει το παιδί της στα μάτια. Είναι ίδια τα μάτια τους, το ξέρει: όλοι τούς το λένε. Τα ίδια βαθουλωτά σκούρα μπλε μάτια. Μάτια που σφάζουν με το βαμβάκι, όπως της έλεγε ο Μπεν.

«Έλαβα μια επιστολή από το σχολείο σου που δε βγάζει νόημα», λέει η Γκρέις.

2002

Έτσι όπως κάθεται στο θρανιάκι της, με τα σιλό της παραταγμένα στη σειρά, αναρωτιέται πώς στην ευχή της ήρθε να το κάνει. Νιώθει το γνώριμο πετάρισμα από άγχος στο στομάχι της και αισθάνεται σαν να είναι πάλι στο πανεπιστήμιο. Στα είκοσι οκτώ της νιώθει σαν να είναι πάλι δεκαοκτώ. Πάνω από τη σκηνή κρέμεται ένα πλαστικό πανό που απεικονίζει σε κίτρινο φόντο διάφορα παγκόσμια τοπόσημα σκιτσαρισμένα με μολύβι –το Ταξ Μαχάλ, τον Πύργο του Άιφελ, τον Καθεδρικό του Αγίου Βασιλείου– και με φανταχτερά έντονα πράσινα γράμματα τις λέξεις «Γλωσσομαθής της Χρονιάς 2002». Συνέδριο των Σπασικλών, το λέει ο Μαρκ – ή μάλλον το έλεγε, αυτοδιορθώνεται η Γκρέις, καθώς τώρα πια ο Μαρκ αποτελεί παρελθόν· έχουν χωρίσει. «Συνέδριο των Ιδιοφυϊών, θέλεις να πεις», του είχε πει η Γκρέις καθώς στερέωνε το έντυπο της αίτησης στην πόρτα του ψυγείου, υψώνοντας κρυφά το μεσαίο της δάχτυλο με την πλάτη γυρισμένη ακόμα στον Μαρκ.

Λίγες θέσεις παραδίπλα βλέπει τον άντρα με το μαύρο πουλόβερ με τις τρύπες στους καρπούς, εκείνον που είχε παρατηρήσει στις Εγγραφές. Της φαίνεται νεότερος από την ίδια, ίσως ένα δυο χρόνια. Αλλά είναι ο μόνος άνθρωπος εδώ που μοιάζει φυσιολογικός. Τη στιγμή που το σκέφτεται αυτό η Γκρέις, ο άντρας γέρνει προς το μέρος της λες και με κάποιον τρόπο ο ειρμός των σκέψεών της είχε διαρρεύσει.

«Συγγνώμη... Γεια σου...»

Από κοντά έχει έντονα ρουφηγμένα μάγουλα και τετράγωνο σαγόκι – αν μετρούσες τη γωνία με μοιρογνωμόνιο, θα έδειχνε ακριβώς ενενήντα μοίρες. Τα μαλλιά του στρέφονται προς

Η χειρότερη μέρα της ζωής της – ή η μέρα που κερδίζει πίσω τη ζωή της;

Μια καυτή καλοκαιρινή μέρα, εκεί που έχει κολλήσει στην κίνηση καθ' οδόν προς το σαχαροπλιστείο για να πάρει την τούρτα για τα δέκατα έκτα γενέθλια της κόρης της, η Γκρέϊς Άνταμς παίρνει ξαφνικά ανάποδες.

Δε βάζει τις φωνές, ούτε τα κλάματα, ούτε ξεσπάει. Απλώς βγαίνει από το αυτοκίνητό της και φεύγει.

Όχι για να ξεφύγει από τη ζωή της – αλλά για να τη διεκδικήσει και πάλι. Να δρασκελίζει αποφασιστικά προς τη ζωή. Προς την κόρη της που δε θέλει πια να ζει μαζί της και την έχει αποκλείσει από το πάρτι γενεθλίων της. Προς τον άντρα της που της έχει ζητήσει διαζύγιο. Προς το τρομακτικό γεγονός που έχει τινάξει την οικογένειά τους στον αέρα. . .

Σήμερα θα αποδείξει στην κόρη της ότι, όσο σκληρά κι αν πέφτουμε, μπορούμε πάντα να ξανασηκωθούμε. Γιατί η Γκρέϊς Άνταμς ήταν απίθανη. Έτσι πίστευαν κάποτε ο σύζυγος και η κόρη της. Μπορεί προς το παρόν να το έχουν ξεχάσει, τόσο αυτοί όσο και όλος ο υπόλοιπος κόσμος.

Αλλά η Γκρέϊς έχει βαλθεί να τους το υπενθυμίσει. . .

Η ΑΠΙΘΑΝΗ ΓΚΡΕΪΣ ΑΝΤΑΜΣ αφηγείται την ιστορία μιας ζωής, ενός γάμου, μιας οικογένειας, στη διάρκεια μίας και μόνο μέρας στο βόρειο Λονδίνο. Πρόκειται για μια συγκλονιστική ιστορία λύτρωσης και ανακάλυψης, ένα δυνατό εγκώμιο στη γυναίκα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5202-9

9 786180 152029

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜΕ 26226